

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

**Sortes, Qvibvs, Ne Temere Cadant, Temperandis; Vel, Si
Temere Dvcvntvr, Castigandis, Divini Ivdicii Æqvitas
Semper Adest**

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1645

Capvt. V. An etiam se mutuò amantium, simúlq[ue]; mori orantium preces
licitæ, & quando illæ; sicut & citationes supra dictæ exaudiantur, vel non
exaudiantur?

[urn:nbn:de:hbz:466:1-52306](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-52306)

non frustra, ad Dei tribunal prouocasse. 119

spicitur, Deum prouocationes quasdam, velut legitimas admittere, ac sæpe vnum, alterius causa, è vita exturbare: ne iniustitia dominetur, & triumphet.

C A P V T. V.

An etiam se mutuò amantium, simulq; mori orantium preces licite; & quando illæ, sicut & citationes supra dictæ exaudiantur, vel non exaudiantur?

§. I.

Heriberto Eremitæ Cuthbertus, ex amore, secum mori impetrat.

ET cur, iustitiæ causâ, duos simul mori non permetteret Deus, qui id sanctis ex misericordia concessit? Beda refert, Heribertum pietate infirmum Eremitam, quotannis, ad Cuthbertum Episcopum ventitare solitum, ut ab eo salutaribus monitis ad perfectionem augendam incitaretur; tandem ei Episcopum vltimum vale dixisse, quòd sciret, diem suæ resolutionis instare. Heribertus qui Cuthbertum, eximiè amauerat, ad pedes illius se prosternens, cum lachrymis inquebat: *Obsecro, per Dominum, ne me deseras: sed tui me-*

Beda lib.
4. histor.
Eccl. cap.
29.

H 4

mor

mor sis fidelissimi Sodalis, rogésq; supremam pie-
 ratem, ut, cui simul in terris seruiuimus, ad
 eius videndam gratiam simul transeamus ad ca-
 los. Incubuit precibus Antistes, statimq; edo-
 ctus in spiritu, impetrasse se, quod petebat a Do-
 mino: Surge, inquit, frater mi, & noli plora-
 re, sed gaude, quia, quod rogauius, super nos
 nobis clementia donauit. Cuius promissi & pro-
 phetia veritatem sequens rerum astruxit euen-
 tus; quia & digredientes ab inuicem non se ul-
 tra corporaliter viderunt; sed uno eodémq; die,
 hoc est, Kalendarum Aprilium tertia decima
 egredientes e corpore spiritus eorum, mox bea-
 ta inuicem visione coniuncti sunt, atq; Angelico
 ministerio pariter ad regnum caeleste translati.
 Sed Heribertus diutina prius infirmitate deco-
 quitur; illa, ut credibile est, dispensatione Do-
 minica pietatis, ut si quid minus haberet meri-
 ti à Cuthberto suppleret hoc castigans longa a-
 gritudinis dolor; quatenus aequatus gratia suo
 intercessori, sicut uno eodémq; tempore cum eo
 de corpore egredi, ita etiam una atq; indistincti
 sede perpetua beatitudinis meruisset recipi. Ha-
 bemus ergo & causam cur multos saepe in-
 nocentes, immo etiã Religiosos viros Deus
 sinat diutinis morbis afflictiari, scilicet ad
 maiorem, in caelo, coronam promerendam
 & in-

& insuper, Deum exaudire sanctos pro se invicem orantes, non ut illis vita ista mortalis prolongetur; sed ut, post unius mortem, mors alterius, in hac lachrymarum valle, non differatur; atque, ut, qui unà Deo, in omni vite austeritate, servierunt, etiam unà Deo, in æterna beatitudine perfruantur.

§. II.

Cur aliquis sibi, & quando possit, vel non possit mortem, ex amore, desiderare?

Et cur hoc alij impetrare conantes, peccent, cum sic alios diligant, sicut semetipsos? Nam qui charitate Dei ac sui ardent, sæpe exclamant: *Hei mihi, quia incolatus meus prolongatus est*, præsertim quia eos tot corporis & animæ mala, in hac peregrinatione, ad patriam faciunt calidissimè suspirare. Quis enim exul ad patriam non aspiraret? Et prudens peregrin⁹, (nisi proximi salus aliud exigat) cum Apostolo, magis cupit à corpore, quàm à Domino peregrinari. Quis nō mallet cum Angelis, & societate beatorum habitare, quàm *cum habitantibus Cedar*, hoc est, cum barbaris ac effertis gentibus, quæ non habitant in ciuitatibus, sed in tentorijs, iisque nigris & rusticis, quales sunt Arabes? per quos ipsi etiam

Psal. 119.
15.

H 5

caco.

cacodæmones, Principes tenebrarum harum diaboli, ac homines, ipsis diabolis peiores intelliguntur. Ne autem aulici hinc se excipiant, qui in clarissimis urbibus habitant, nōrint ipsa etiam palatia Principum ac Regum Cedar, hoc est, tabernacula esse rusticorum, si ad cælestis Hierusalem mansiones comparentur. Hinc sanctorum voces sunt: *Multum incola fuit anima mea. Mihi vivere Christus est, & mori lucrū. Coarctor desiderium habens dissolui & esse cum Christo. Infelix ego homo, quis me liberabit de corpore mortis huius?* Ita orare cum ex charitate, quis pro semetipso possit, cur nō possit etiam pro alio? præsertim cupiente, & vitam beatam miseræ vitæ præferente? Nam multi adeò diligunt hanc miseram peregrinationem, & tabernacula Cedar tenebricosa, ut nihil tristius audire possint, quàm sermonem de discessu ex hac vita. Tales non cupiunt pro se orari, ut de corpore mortis huius liberentur. Quamquam & qui pro se, & qui pro alijs orant, ut citò possint esse cum Christo, illam utique orationi suæ conditionem includunt, quam inclusit S. Martinus orans: *Si adhuc populo tuo sum necessarius, non recuso laborem;* quam etiam

Apo-

Philip. 1.

21.

Rom. 7.

24.

Apostolus non dissimulauit, scribens: *Ca-* Phil. 1.
arctor autem è duobus: desiderium habens, ve- 23.
 lut à portu, aut à tabernaculorum funibus,
 aut vinculis, aut à corpore mortis, seu ca-
 dauere, cui alligata est anima mea, dissolui,
 & esse cū Christo, quod est, multò magis me-
 lius, seu optimum (hoc enim Hebraismus
 significat) permanere autem in carne, necessa-
 riū propter vos. Si enim Deus vult nos viue-
 re, ppter institutionem proximi, tanti faci-
 enda est charitas, vt etiā beatæ eiuscemodi
 morti, immo ipsi quoq; martyrio, vt D.
 Chrysoftomus docet, sit anteferenda. Hæc S. Chry-
 proximi necessitas si desit, rectè ille à D. soft. ho-
 Augustino laudatus Episcopus moriturus mil. 78.
 circumstantibus atque eum retinere volen- in Matth.
 tibus dixit: *Si aliquando, cur non modò? Re-* Possidon.
 ctè etiam Climacus: *Probatu* ille est, qui in vita S.
mortem singulis diebus expectat; sed ille sanctus, Augusti-
qui eam singulis horis desiderat. Desiderabat ni. c. 27.
 Romana virgo Praxedes, qua, cum tantam Climac.
Christianorum stragem iam ferre non posset; grad. 6.
Deum precata est, vt, si mori expediret, se e- in Breui-
tantis malis eriperet. Desiderauerunt idem ario Rō.
 alij innumeri. Quod ergo sibi non solūm 21. Iulij.
 fas est optare, sed etiam ex charitate desi-
 deratur, cur non posset etiam frater cha-
 rissi-

S. Chry-
 soft. ho-
 mil. 78.
 in Matth.
 Possidon.
 in vita S.
 Augusti-
 ni. c. 27.
 Climac.
 grad. 6.
 in Breui-
 ario Rō.
 21. Iulij.

rissimo fratri, soror sorori, vxori maritus, vel marito vxor, aut alius amicus amico dilectissimo & desiderare, & precari? cum hoc fit, illi precari, pro terra cælum, pro miseria felicitatem.

S. III.

Mortem vita fuisse gratiorem, testati sunt vnus a Mutio Abbate, & alter a S. Fortunato Episcopo in vitam reuocatus.

Neque opinandum est, id alterum nolle, si Deum atque æterna seridò amet; cum etiam ingratum fuerit ijs, qui iam defuncti erant, ad vitam reuocari. Narrat Ruffinus, Mutium miræ sanctitatis Abbatem, vt ad discipulum moriturum longè absentem posset peruenire, solem, instar Iosue, stitisse. *cùmq; inuenisset eum iam defunctum, oratione facta, osculatus est eum, & ait: Quid magis desiderij habes frater, abire & esse cum Christo, an permanere in carne? Tunc ille, recuperato spiritu, paululum resedit, & ait ad eum: Quid me reuocas Pater? Melius est mihi redire, & esse cum Christo; permanere autem in carne mihi necessarium non est. Cui dixit: Dormi ergo in pace, fili, & ora pro me. At ille continuo reclinans se in lectulo obdormiuit. Pari modo Marcellum S. Fortunati Episcopo-*

Ruffinus
in Vitis
Patr. lib.
2. c. 9.

piscopi Tudertini precibus à morte fuscitatum memorat D. Gregorius, ingemuisse, & dixisse: *O quid fecisti? ô quid fecisti?* Neq; aliter ad vitam reductus ingemuit S. Saluius Episcopus, vt copiosè refert Gregorius Turonensis. Eiuscemodi exempla extant complura, è quibus constat, Deum amantibus mortē vitā fuisse gratiorem; idq; non tantum, quia, per mortem, hac vitæ molestia liberatis, ad pacem ac quietem via est, qui esset amor cōcupiscentiæ; sed præcipuè, quia corpus, quod corrumpitur, aggrauat animam, vt non ita possit cælestia cogitare, sed ad corporis necessitates & concupiscentias deprimatur; in cælo autem his vinculis libera Deum purè & continuo potest amare; qui est amicitia amor. Ob quem etiam, si necesse est, sancti parati sunt, diutius inter homines, propter homines iuuandos, vitam trahere. Vnde, teste Possidonio, laudare solebat S. Augustinus sententiam S. Ambrosij è vita discessuri, qua suis flentibus ac rogantibus, vt à Deo longiorem posceret vitam, respondit: *Non sic vixi, vt pudeat me, inter vos, viuere: sed nec mori timeo, quia bonum Dominum habemus.* Nempe, ad vtrumq; paratus, noluit vitam pro-

S. Greg.

l. 1. dial.

c. 2.

S. Greg.

Turon.

lib. 7.

Franc.

Possidon.

in vita S.

Augusti-

ni. c. 27.

prorogare, ut eam, cum meliore vita, commutaret.

§. IV.

Nulli iniuriam fieri, si ad mortalem vitam reuocetur; cum id ei prodesse possit.

Luc. 8. 5.

Luc. 7. 11.

Joan. 11.

43.

Matth.

27. 53.

Neque idcirco putandus est Christus vel iniuriam, vel molestiam intulisse ijs, quos à morte ad vitam excitauit; ut cum Iairo principi Synagogæ filiam, & viduæ filium, ante ciuitatem Naim; ac sororibus fratrem Lazarum; illam domi & de lecto; illum foris, & de capulo; istum in campis, & de sepulchro reddidit: item quando *monumenta aperta sunt, & multa corpora sanctorum, qui dormierant, surrexerunt.* Tunc animæ horum excitatorum nondum Dei visione fruebantur, facile igitur vel è limbo Patrum, vel è Purgatorio, se ad corpus retrahi passæ sunt, ut vel hîc satisfacere, vel merita sua possent accumulare. Quod etiã de ijs, qui in veteri Testamento, reuixerunt, dici potest; & de ijs quoq;, quos alij sancti, in nouo Testamento, precibus denuò animauerunt. Certè, quos constat, è Purgatorio rediisse, libenter, in hac vita longis annis varios labores ac cruciatus sustinuerunt, ut poenas alterius vitæ exhaurirent. Nulli callo addi
 & i

At in vitam mortalem sunt restituti. Ad paucos dies, immo horas his restitui, esset graue: & mallent vtiq; denuò mori, quàm consortio carere beatorum.

§. V.

Posse quidem vnum pro alterius, ad meliorem vitam, transitu orare: sed hîc cautela opus esse.

Ex quibus omnibus duo deduco. Primum, posse, sine iniuria, vnum amicorum aut sociorum, pro altero orare, vt Deus eum citò, ex hac misera vita, ad alteram felicem educat, & secum in cælo beatum faciat. Si enim id pro se, quem amare arctiùs obstringitur, facere potest, cur non etiam id possit pro altero? Dummodo ex vero, & non simulato, amore, aut odio, id faciat. Noui, in celebri Germaniæ ciuitate, arcularium, qui vulgò probus & vxoris suæ amans esse putabatur. Is lue, cum vxore sua, correptus ad extrema perductus, anima iam fugiente, audiuit, vxorem suam iam esse extinctam: quo nuncio lætus dixit: iam & ego libens moriar, postquam certus sum, me illam, post me, non relinquere, dudum dignam mori. Dixit. & ipse mox secutus, nescio, quam dicti sui mercedem reportarit.

Alio

Alio fine sancti alijs mortem vel optant vel orant. Quamuis rarissimè; cum pronum sit cogitare, eos vtiliùs ad laborem laboris-que præmium, in hac vita superesse: nec manus iniicienda sit sceptro supremi Gubernatoris, cuius pronidâ dispositione fortasse tales adhuc *Plantati in domo Domini: in atrijs domus Dei nostri florebut, & adhuc multiplicabuntur in senecta vberi; & bene patientes erunt, ut annuncient laudem omnipotentis.*

Pfal. 52.
13.

§. VI.

Qui alios ad diuinum tribunal citant, id ex odio, aut vindicta facere non debere.

Alterum, quod deduco, est: tametsi Deus, perinde iustitiæ ac amicitiae fautor, subinde exaudiat iniurijs ita pressos, vt alios non iam secum triumphaturos, sed, ante diuinum tribunal, disceptaturos, ad vallem Iosaphat, aut Dei iudicium particulare, citent; non tamen exaudire eum illos, qui charitate destituti, ita cum alijs agunt, vt secum agi non vellent. *Voluntatem timentium se facit.* Qui autem charitate proximi destituuntur, Deum non timent. Neque sanè vllus vellet iniustè ipse vel ad ciuile tribunal, ne dum ad diuinum, vocari. Ergo
qui

Pfal. 144.
19.

qui iniuste alios ad hoc vadimonium venire iubent, non solum grauissime peccant, dum alijs faciunt, quod ipsi sibi fieri nollent, atq; eos, quos citant, tanquam innocentiae oppressores, iniquissime suggillant; sed etiam à Deo non exaudiuntur; ex odio enim, aut iniusta vindicta alios volunt à vita expelli; stultèque arbitrantur, Deum cæco furori mendacijsque calumniantium cooperaturum. Aut certè sperant, hoc pacto, citatos minaci terrore vsque ad lethalem tristitiam concutiendos. Potest enim tam proterua citatio nonnullos meticulosos, & vel vmbra timentes, ita potenti terrore percellere, vt ex ipso metu imaginationeq; mortis, in morbum & mortem prolabantur. Panicus quidem & vanus est timor, sed multos, si non omnino occidit, saltem vehementer angit.

§. VII.

Ab innocentibus, & sibi nihil conscijs, non esse metuendas eiusmodi desperatorum citationes.

His talibus inculcandum est, Deum odio alterius aut falsitati non patrocinari. Itaq; si ex æquo vel fecerunt, vel iudicauerunt; si constat de facti aut sententiæ, ob quam

I

citan-

citantur, iustitia; possunt meritò eiusmodi citationem nihili facere. Deus iustus est, cuius oculus omnia videt, nouitque, qui sint nocentes vel innocentes. Deus supremus iudex est, cuius vice iudices ceteri funguntur. Præmium ergo ab illo, non supplicium debent expectare, qui, in tali casu, aut innocentes sunt, aut iustè iudicauerunt. Ita vidi à quodam Religioso Superiore rideri & contemni, cum à podagrigo valdeque impatiente Religioso (cui vinum negauerat vtique nociturum) in vallem Iosaphat citaretur. Adeò nihil effecit ea citatio, vt ægrotus, quantumuis podagricis pedibus, tamen ferè triginta antè annis, cucurrerit ad diuinum tribunal. Principem quoque noui, qui à compluribus sagis, quas rogo iustissimè addixerat, ad Dei iudicium nequicquam est inuitatus. Arserunt sagæ, Principi nihil mali evenit. Idem fecisse legitur magnus ille militum Imperator Gundizaluus Ferdinandus de Corduba: *qui, cum Tarentum obsidens maleficum quendam seditiosumq; inquit Iouius, militem ad supplicium duci iussisset; illèq; multùm reluctatus se iniquissimè damnari vociferaretur, & proinde Gonzaluum, ad dicendam causam ad Dei maximi tribu-*

**Iouius in
 vita Gon-
 zalui.**

tribunal, magna voce, citaret: *Vade, inquit, Gonsalvus, festināq; confisus optimo iudici, & causam instrue. Nam ibi, pro me aderit, qui opportunè respondeat Alfonsus frater; qui nuper ex Serra Vermegia, in calū contendit. Tum enim Gonsalvo nunciatum fuerat, fratrem à Mauris circumuentum, dignam forti piōq; duce mortem oppetisse. Ad horum exemplum quisquis est innocens, potest meritò spernere temerarios prouocatores. Non sunt audaces isti Leontisci, apud Deum, tanti, vt, ad illorum arbitrium, forum agat: *Voluntatem timentium se facit; Deum timentes, nihil mali petunt, aut dictant. Mali homines non sunt boni Dictatores.**

Psal. 144.
19.

CAP. VI.

Ob eiusmodi citationes à Deo exauditas, magno diuinorum iudiciorum metu affici debere alijs iniuriosos, cuiuscunq; status aut conditionis sint.

§. I.

Iudices iniustos, meritò metuere posse, si quis, ab illis, ad supremum iudicem appellet.

T etiam exemplum faciat Deus, & grandes grandium iniurias, similes